

Nijverdal. Enthousiaste en bevlogen vrijwilligers, die alles in het werk stellen om het leefklimaat van de korhoenders te bevorderen. Het afsluiten van de (doorgaande) weg zorgt dat de korhoenders in de baltsperiode het relatief rustig hebben en er geen verkeersongevallen plaatsvinden. Zij hadden die ochtend drie hennen gezien, maar de Zweden waren in geen velden of wegen te bekennen. Het duurde eventjes voordat ik door had dat met Zweden de geïmporteerde hanen bedoeld werden en wat blijkt: 'inburgeringsproblematiek'. Het polderen tussen de vrijwilligers, Staatsbosbeheer en Natuurmonumenten heeft de nodige voeten in aarde gehad met uiteindelijk als uitkomst dat een aantal korhoenders uit Zweden gehaald zou worden. In de hoop natuurlijk dat deze ervoor zorgen dat de stand in Nederland op peil blijft. De mensen in Zweden hadden raar opgekeken. 'Jullie willen korhoenders, dood of levend.' In Zweden is het een vogel waar immers gewoon op gejaagd wordt. Eenmaal terug kon het experiment beginnen. De hanen werden losgelaten en wat blijkt. Het Zweedse korhoen begint minstens twee weken later met de balts dan de Nederlandse hen gewend is. De dames zaten deze ochtend voor niets te wachten. Voor de heren is de baltstijd nog niet begonnen. Sterker nog, ze zaten waarschijnlijk niet eens meer in de buurt. De Zweden hebben een veel groter leefgebied dan de 'postzegel' bij Nijverdal; aparte plekken om te rusten, foerageren en om te baltsen. Het zou zeer wel kunnen dat de Zweden een paar natuurgebieden verderop zaten. Ondertussen moesten we onze aandacht verdelen tussen de inburgeringsproblematiek

van de Zweden en een klapexster die in de zon pronkte in de top van een dode boom. Stel nu dat de Zweden onze hennen vinden, is er dan kans op nageslacht, vroeg een van ons. Ja, het uitbroeden van de eieren, dat lukt waarschijnlijk wel; daarna wordt het tocht moeilijk. Waarschijnlijk is er gewoon te weinig te eten voor de jongen en is dat de reden dat ze het niet redden.

Laat die Zweden dan voorlopig maar lekker eigenwijs zijn en te laat op het appel komen. Dat voorkomt in ieder geval dat de jongen de hongerdood sterven, bedacht ik me. Ook, wat een verhaal, niets menselijks is vreemd aan die korhoenders. Het is toch te hopen dat het met hulp van de inspanningen van deze vrijwilligers lukt het korhoen voor Nederland te behouden.

Voor ons helaas geen korhoenders, maar naast de klapexster, wel raven. Onze dag kon niet meer stuk met zeven pestvogels in vol ornaat in een boom. Ze waren afgekomen op de veenbessen. Uit de boom, snel naar de grond en met een paar veenbessen in de bek weer terug in de boom en plots waren ze verdwenen. Misschien wel naar Zweden, wie zal het zeggen.

De inburgeringsproblematiek van de korhoenders nemen ze ons niet meer af. Frank en Erik Hans bedankt voor het organiseren van deze excursie. Volgend jaar 'Sallandse Heuvelrug' doen!

Foto klapexster: Paul v.d. Poel

Uilenkast gekraakt door boomklevers

Helen Goote

Ik was wat beteuterd dit voorjaar, omdat na jaren genoten

te hebben van een familie bosuil in onze tuin, dit jaar het hok waarin ze altijd broeden leeg bleef. Nadat Ronald Beskers onze kast had gecontroleerd en die onbewoond bleek, hoorde ik later van hem dat van de 60 kasten die hij nagekeken had er slechts zes bezet waren. Vorig jaar had hij rond dezelfde tijd ruim 20 kasten met broedende bosuilen. Vreemd, een goed muizenjaar naar we horen en toch zo weinig bosuilen op eieren. In ieder geval konden mijn man en ik ons dit

jaar dus niet verheugen op kleine uilskuikentjes in onze tuin. Geen grijze donsballietjes die gezamenlijk, zij aan zij gezeten op een tak van een grove den, nieuwsgierig de grote wereld om hen heen bekeken. Het was even slikken.

Metselwerk

Ik kon het toch niet laten om, als ik bezig was in de keuken, door mijn keukenraam dat uilenhok in de gaten te houden, je weet maar nooit. En op een dag, het was half maart, zag ik tot mijn stomme verbazing een paartje boomklevers aldoor de grote uilenkast in en uit vliegen. Toen ik nog wat beter oplette, zag ik dat ze aldoor stukjes schors van de stam van een grove den afpeuterden en daarmee het

hok invlogen. Nadat ik er mijn verrekijker bij had gepakt, ontdekte ik tot mijn nog grotere verwondering dat er op de onderste rand van het invlieggat een randje modder gesmeerd was....!

Begin april

Dit paartje leek van plan de uilenkast als broedplek te gaan gebruiken en was bezig om dat voor hun immense gat met modder te verkleinen tot er een openingetje over bleef waar alleen de klevertjes doorheen zouden kunnen. Een metselwerk van heb ik jou daar! In voorgaande jaren hadden boomklevers in de achtertuin een oud spechtenest als nestplek gebruikt, een rond uitgehakt gat in de stam van een berk. Ook dat vlieggat van een paar centimeter werd toe met modder verkleind tot een piepklein gaatje. Dat vergde minimale arbeid vergeleken bij het grotendeels dichtmetselen van de opening van een uilenkast, die een diameter heeft van 15 cm. Toen ik die kleine vogeltjes bezig zag met kloddertjes modder in dat 'uilenhok', dacht ik nog dat de klevertjes wel door zouden krijgen dat het verkleinen van deze entree niet te doen zou zijn, maar niks hoor.

Prestatie

Na weken metselen is het de kleine rakkers gelukt om de ingang van het uilenhok praktisch

Ontvangen literatuur

Samenstelling: Paul Keuning

Een persoonlijk gekleurde selectie uit de vogeltijdschriften.

Een duik in de tijdschriften:

Opvallend nieuws, dit wist ik echt nog niet! Wat doet een insectenetende zwartkop in een koud, nat voorjaar? De auteurs zagen in het koude voorjaar van 2013 op 30 april een paartje zwartkop de bloesem van een pruimenboom inspecteren. Ze zullen daar wel insecten zoeken, was hun veronderstelling. Maar wat bleek? Ze snoepten van de nectar in de bloem. Tijdens de erop volgende koude dagen tot 6 mei zag Ate Dijkstra dat de nectar uit nog tientallen bloemen werd gezogen. Na 6 mei werd het warmer en waren er weer voldoende insecten. Is het toeval, of schrijven de vogelaars uit Zuid-Kennemerland zulke boeiende artikelen? Dit is wel de tweede keer op rij, dat ik uit hun blad een artikel bespreek.

helemaal dicht te maken. Ik vind dit een ongelofelijke prestatie. Te bedenken dat een boomklevertje 23 gram weegt, tegen een bosuil 500 gram. Deze uilenkast is dan ook een riante villa voor de kleine vogeltjes!

Het broeden kan beginnen

In de grote vliegdennen voor het keukenraam, waarin andere jaren altijd de bosuilen te bewonderen zijn, daar zie ik nu die boomklevertjes druk in de weer met het los pikken van schors om daarmee regelrecht de kast in te vliegen. Er moet onderhand een vracht aan schorsnippers op de bodem van het hok liggen. Het bed is vast zo goed als na klaar voor de eieren die straks gelegd gaan worden.

En dan krijgen we over een week of wat ook nog de pret van de kleine, jonge boomklevertjes die hun kopje door dat kleine moddergaatje naar buiten steken. Dat een uilenkast ook zonder bosuilen zoveel verwondering en blijdschap kan geven!

Fred Koning 'Alternatieve energiebron voor de fitis en de braamsluiper'.

Ate Dijkstra 'Nectar drinkende zwartkoppen'.

Uit de Fitis jrg 51 (1) maart '15 VWG Zuid-Kennemerland.